

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci **žalobce: Obec Srnojedy, Ke Hřišti 8, 530 02 Srnojedy**, zastoupeného: JUDr. Jarmilou Černou, advokátkou se sídlem Sladkovského 484, 530 02 Pardubice, za účasti: 1. V. K., 2. M. K., proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.6.2012, č.j. KrÚ – 32162/85/2012/OMSŘ/MV-3,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 27.6.2012, č.j. KrÚ – 32162/85/2012/OMSŘ/MV-3, je nicotné.**
- II. **Žaloba na ochranu proti nezákonnému zásahu – územnímu souhlasu s umístěním a provedením stavby přípojky inženýrských sítí (vody, kanalizace, plynu a elektro) pro pozemky parc.č. 158/15 a parc.č. 158/47 vše v k. ú. Srnojedy, na pozemcích parc. č. 158/15, 158/16, 158/18, 158/46, 158/48, 158/49 v katastrálním území Srnojedy, vydaným**

Magistrátem města Pardubic dne 19.3.2012, č.j. MmP 19292/2012, se vylučuje k samostatnému řízení a bude vedena pod sp. zn. 52A 8/2013.

III. Žalobci se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává a žalovaný toto právo nemá.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 23.8.2012 domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a byl potvrzen územní souhlas a souhlas s provedením ohlášené stavby vydaný Magistrátem města Pardubic dne 19.3.2012, pod č.j. MmP 19292/2012, přičemž předmětem územního souhlasu bylo umístění a provedení stavby přípojky inženýrských sítí (vody, kanalizace, plynu a elektro) pro pozemky p.p.č. 158/15 a p.p. č. 158/47 vše v k. ú. Srnojedy, na pozemcích parc. č. 158/15, 158/16, 158/18, 158/46, 158/48, 158/49 v katastrálním území Srnojedy, přičemž tento souhlas byl vydán podle § 96 odst. 1 a 2 a § 104 až § 106 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen „stavební zákon“ a „souhlas“ nebo „souhlas s umístěním a provedením stavby“). Žalobce uvedl v žalobě věcnou argumentaci proti uvedenému rozhodnutí, přičemž zároveň konstatoval, že podle tehdy platné judikatury byl územní souhlas považován za rozhodnutí ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Podáním ze dne 9.1.2013 doplnil žalobce žalobu o tvrzení, že po podání žaloby přijal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) dne 18.9.2012 usnesení č.j. 2As 86/2010-76, ve kterém rozhodl tak, že „souhlasy vydávané dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zejména dle § 96, § 106, § 122, § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou jinými úkony dle IV. části zákona č. 500/2002 Sb., správní řád. Tyto souhlasy nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 a násl. tohoto zákona“. Tím došlo k odklonu od dosavadní judikatury NSS, podle které souhlasy vydané podle stavebního zákona jsou rozhodnutími ve smyslu § 65 a násl. s.ř.s., proti nimž je nutno bránit se žalobou proti rozhodnutí (např. rozsudky NSS ze dne 26.6.2008, č.j. 4Aps 7/2007-54, ze dne 13.5.2011, č.j. 7As 89/2010-84). V tomto doplnění žaloby žalobce uvedl, že zmíněný souhlas je nutné považovat za jiný úkon dle IV. části správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, dále jen „správní řád“), vydávaný mimo správní řízení a nikoliv za rozhodnutí, přičemž tento úkon lze přezkoumat ve sféře veřejné správy pouze postupem předvídaným v § 156 odst. 2 správního řádu, ve spojení s § 158 odst. 2 správního řádu, tedy nikoliv v odvolacím řízení podle správního řádu. V doplnění žaloby uvedl žalobce úvahu o tom, že pokud žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání proti zmíněnému souhlasu, který nelze považovat podle nové judikatury NSS za rozhodnutí, tak podle názoru žalobce „výsledek této procesní koláže nelze než označit jako „paakt“, neboť celek takto vzniklý není ani rozhodnutím ani tzv. jiným úkonem, nýbrž jejich zvláštní syntézou.“

Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě věcně polemizoval s názory žalobce v žalobě a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s. ř. s. dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Je nesporné, že ke dni podání žaloby (24.8.2012) konstantní soudní judikatura NSS považovala zmíněný souhlas za rozhodnutí (viz výše citovaná judikatura, správně uvedená žalobcem v žalobě). Žalobci lze přisvědčit v tom, že dne 18.9.2012 vydal rozšířený senát NSS usnesení č.j. 2As 86/2010-76, kterým v rozporu s touto dosavadní judikaturou zcela změnil právní názor na povahu souhlasů vydávaných dle stavebního zákona, tj. i na výše zmíněný souhlas, který byl předmětem žalovaného rozhodnutí. Podle názoru rozšířeného senátu NSS (srov. výše citované usnesení rozšířeného senátu NSS) souhlas není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a ochrana žalobou proti rozhodnutí správního orgánu tak nepřichází v úvahu. Ve vydání souhlasu nelze spatřovat ani nečinnost správního orgánu, nepřipadá tak v úvahu ani žaloba na ochranu před nečinností (§ 79 s. ř. s.). Rozšířený senát se přiklonil k závěru, že v případě vydání nezákonného souhlasu (jak písemného tak i provedeného mlčky) se může jednat o nezákonný zásah stavebního úřadu. Z těchto důvodů je tak možné napadat souhlas vydaný dle stavebního zákona prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem (§ 82 s. ř. s.). Rozšířený senát spatřuje případnou nezákonnost zásahu v pochybení stavebního úřadu, kdy dojde k rozporu mezi skutečným a deklarovaným stavem uvedeným v souhlasu (např. kdy se změna v účelu užívání stavby dotkne práv třetích osob a stavební úřad nepostupuje dle § 127 odst. 3 stavebního zákona). Pokud je tímto souhlasem založen a jeho existencí udržován nezákonný stav a trvají jeho důsledky (užívání stavby závažným způsobem), zakáže soud správnímu orgánu vycházet z daného nezákonného souhlasu ve své další úřední činnosti. Obnovení stavu před zásahem lze dosáhnout tak, že soud přikáže správnímu orgánu, je-li to možné, postupovat ve vztahu k nezákonnému souhlasu dle § 156 odst. 2 správního řádu.

Krajský soud nenalezl argumenty, které by zpochybnilly výše uvedený právní názor NSS, resp. rozšířeného senátu NSS, proto v zájmu zásady jednotnosti rozhodování v soudních řízeních se plně ztotožnil s výše uvedeným usnesením rozšířeného senátu NSS. Krajský soud dospěl k závěru, že zmíněný souhlas nebyl rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 s. ř. s., a proto jej nebylo možné napadnout žádným odvoláním podaným podle správního řádu. V tom případě však musel krajský soud logicky dospět k závěru o tom, že jestliže neexistovalo rozhodnutí, které by mohl žalovaný přezkoumávat na základě odvolání v odvolacím řízení podle správního řádu, přičemž výše zmíněný souhlas byl pouze jiným úkonem dle IV. části správního řádu, tak tento jiný úkon nemohl být přezkoumáván v odvolacím řízení a nemohlo být o něm rozhodováno žalovaným rozhodnutím. Krajský soud konstatuje, že žalované rozhodnutí trpí vadou, která způsobuje, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. V dané věci žalovaný v odvolacím řízení rozhodoval o odvolání směřujícím proti zmíněnému jinému úkonu, který nelze považovat za rozhodnutí, tedy rozhodoval v odvolacím řízení o neexistujícím rozhodnutí správního orgánu. Neexistence správního aktu zakládá nulitu přezkumného aktu (srov. soudní judikatura ve věci správních, ročník 1998, S461). Žalované rozhodnutí je nicotné, přičemž soud vyslovil tuto nicotnost ve výroku I. tohoto rozsudku (§ 76 odst. 2 s. ř. s.).

V souvislosti s doplněním žaloby žalobcem, který se týkal způsobu jeho obrany proti zmíněnému souhlasu, jehož přezkum je možný pouze v rámci řízení na ochranu před nezákonným zásahem, soud rozhodl o vyloučení žaloby v části týkající se návrhu na poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem k samostatnému řízení (§ 112 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění ve spojení s § 64 s. ř. s.), přičemž o tomto vyloučení k samostatnému řízení rozhodl ve výroku II. tohoto rozsudku.

Při rozhodování o nákladech řízení (výrok III. tohoto rozsudku) soud musel přihlédnout k důvodům zvláštního zřetele hodných (ve smyslu ust. § 60 odst. 7 s. ř. s.), které vyplývají z následujících skutečností:

Krajský soud musel přihlédnout k tomu, že v době rozhodování žalovaného platila konstantní soudní judikatura, podle které naopak byl povinen žalovaný rozhodovat o odvolání proti zmíněnému souhlasu v odvolacím řízení, a to na základě rozhodnutí, když v té době byl tento souhlas považován za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. K podstatné, poněkud neočekávané změně, kritizované i v odborné literatuře (viz např. Pacák M., Překvapení z NSS, Stavební právo – bulletin, rok 2012, došlo na základě výše zmíněného usnesení rozšířeného senátu NSS, podle něhož předmětný souhlas nelze považovat za rozhodnutí, ale pouze za jiný úkon dle IV. části správního řádu. K této změně došlo až po podání žaloby, tedy v průběhu správního řízení, na kterou žalovaný nemohl reagovat. Proto soud rozhodl tak, že z těchto důvodů zvláštního zřetele hodných nepřiznal žalobci, který byl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení, a to zcela (§ 60 odst. 7 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 25. února 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová